

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 февруари 1976 година*

По дело 65-75

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, в приложение на член 177 от Договора за ЕИО, от Pretore di Padua, по наказателното производство, образувано в този съд срещу

Riccardo Tasca

по тълкуването на член 30 от Договора за ЕИО и Регламент № 1009/67/ЕИО на Съвета от 18 декември 1967 г. относно общата организация на пазара на захар (ОВ 308, стр. 1) и по-специално член 35,

СЪДЪТ

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н H. Kutscher, председател на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н M. Sørensen, г-н Mackenzie Stuart и г-н A. O'Keefe, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,
секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 11 юли 1975 г., подадено в секретариата на Съда на 22 юли, Pretore di Padua отнася, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, три въпроса по тълкуването на член 30 от Договора за ЕИО и разпоредбите на Регламент № 1009/67/ЕИО на Съвета от 18 декември 1967 г. относно общата организация на пазара на захар (ОВ 308, стр. 1) и по-специално член 35 от него. Настоящите въпроси са повдигнати във връзка с наказателно производство срещу търговец, обвинен в нарушение на Заповед № 39/1974 на Comitato Interministeriale dei Prezzi (Междуведомствена комисия по цените), наричана по-долу „МКЦ“ от 13 август 1974 г. (Gazzetta Ufficiale № 214 от 16 август 1974 г.), като е определил цена, по-висока от максималната според посочената заповед при продажбата на 25 000 kg пудра захар. Отговорът на Съда трябва да даде възможност на националния съд да реши дали разпоредбите, за които се твърди, че обвиняемият е нарушил по главното производство, са съвместими с разпоредбите на Общността.

2. Заповед № 39/1974 посочва факторите, които образуват максималните потребителски цени за местна и вносна захар, установени със Заповед № 28/1974 относно МКЦ от 28

* Език на производството: италиански.

юни 1974 г. (Gazzetta Ufficiale № 171 от 2 юли 1974 г.), които фактори, *inter alia*, включват „максималната цена франко завод”, „максималната цена франко склад на едро” и „максимална такса за разпространение на едро и дребно”. В производството пред съда се показва несъгласие относно това дали като цяло настоящите заповеди определят задължителни максимални цени само за продажби, при които непосредственият купувач е краен потребител, или това важи и за продажбите, направени на други етапи от търговията, и по-специално по отношение на продажбите, направени от производителите на захар. Съдът не е този, който трябва да разрешава настоящия спор, и като се има предвид факта, че повдигнатите от националния съд въпроси не правят разлика между различните етапи на търговия, е уместно да се обяснят настоящите въпроси като се отнесат най-общо към определяне на максимални цени за продажба на захар, независимо дали става въпрос за продажба от производители, вносители, търговци на едро или дребно.

По първия въпрос

3. С първия въпрос се пита Съдът дали системата на цените, установена от общата организация в сектора на захарта, определена в Регламент № 1009/67, прави невъзможно за държавите-членки да определят едностранно максимални цени за продажба.

4. Регламент № 1009/67, приет в рамките на политиката в земеделието, цели да създаде обща организация на пазара по смисъла на член 40 от Договора за ЕИО. Тази обща организация на пазара има за цел, както е подчертавано многократно в преамбюла на регламента, да създаде единен пазар на захар за Общността, предмет на обща администрация и основан на общи цени.

5. Както Съдът вече е посочил (Дело 31-74 *Galli* (1975 г.) Recueil, стр. 47) по отношение на националните разпоредби, които замразяват цените на други продукти при производство и на етап продажба на едро „в сектори, обхванати от обща организация на пазара – нещо повече, когато тази организация се основава на обща ценова система – държавите-членки не могат повече да се намесват чрез национални разпоредби, приети едностранно в механизма по ценообразуване, който е създаден от общата организация”, така че „национална система, която чрез замразяване на цените ... постига изменение на ценообразуването, както е посочено във връзка с общата организация на пазара, е несъвместима” с разпоредбите на Общността. Същото решение постановява, че разпоредбите от регламент на Общността в областта на земеделието, който включва система от цени, която се прилага при производството и при етапите на търговия на едро, оставя държавите-членки, без да накърнява други разпоредби от Договора, свободни да вземат необходимите мерки относно образуването на цените на дребно и на етапи потребление, при условие че не застрашават целите или функционирането на общата организация на въпросния пазар. Настоящите съображения, които са били представени по това време по отношение на Регламенти № 120/67 и 136/66 относно общата организация на пазара на зърнени култури и на мазнини и масла, са съответно еднакво валидни за целите на тълкуването на Регламент № 1009/67 относно общата организация на пазара на захар с оглед сходството на съответните ценови системи, установени с Регламенти № 120/67 и № 1009/67.

6. От гледна точка на съответствието с разпоредбите на Общността относно определянето на цени от национални органи, е трудно да се направи точно разграничение между максимални потребителски цени и максимални цени, приложими на предишни търговски етапи, поради факта, че от една страна правилата за цени на етап продажба на крайния потребител може да даде отражение върху ценообразуването от предишните етапи и че от друга страна цените, установени от системата на Общността в сектора на захарта, не са цените, приложими за определени продажби на търговци, промишлени купувачи или потребители. Всъщност, трябва да се приеме, че относно цените в земеделието, националните правила за същите етапи на търговия като тези в системата от цени на Общността, обикновено ще се подложат на по-голям риск от конфликти със споменатата система, отколкото правилата, приложими изключително за други етапи. Следователно, трябва да се заключи, че едностранното определяне от държава-членка на максимални цени за продажба на захар, независимо от въпросния етап на търговия, е несъвместимо с Регламент № 1009/67, тъй като застрашава целите и функционирането на тази организация и по-специално на нейната ценова система.

7. За да посочи пред националния съд как подобно несъответствие може да се появи, е добре тези система да се разгледа по-подробно.

8. Съгласно член 2, параграф 1 от Регламент № 1009/67 „индикативна цена за бяла захар се определя всяка година за областта от Общността, която има най-голям излишък” – което са определени департаменти на северна Франция. Съгласно член 3, параграфи 1 и 2, „интервенционна цена за бялата захар се определя всяка година” за споменатата област, като се има предвид, че „получените интервенционни цени се определят за всяка област предвид регионалните различия...” Съгласно член 9, параграф 1 от Регламент № 1009/67 „интервенционни агенции, определени от държави-членки, които произвеждат захар, са длъжни ... да закупват... захар... на предложените им... интервенционни цени, валидни за областта, в която се е намира захарта по време на покупката”, докато член 10 предвижда, че по правило те „могат само да продават захар на местния пазар на цена, която е по-висока от интервенционната”. Съгласно съчетаните разпоредби на член 4, параграфи 1 и 2 и член 5, параграф 1 от Регламента „всяка година за всяка област на производство на захарно цвекло ... се определя минимална цена за цвекло... когато минималната цена за цвекло е била установена, интервенционната цена за бяла захар във въпросната област... се взема предвид... производителите на захар, които купуват цвекло, за да го преработят в захар, се задължават да заплатят поне минималната цена на захарното цвекло”.

9. По време на въпросния период, получената интервенционна цена за Италия е била определена на по-високо ниво от това на индикативната цена, така че тя е достатъчна, за да се разглежда повдигнатия от националния съд въпрос по отношение на тази ситуация.

10. Разпоредбите на Общността целят да гарантират, доколкото е възможно, че производителите на захар могат, при продажбите в областта, за която получената интервенционна цена е била определена, да получат цена франко завод поне еднаква на тази цена. В противен случай производителите могат да установят, че е

невъзможно да плащат на производителите на цвекло минималната цена, която правилата на Общността им гарантира. По този начин държава-членка, по отношение на която е била определена интервенционната цена на ниво, по-високо от индикативната цена, застрашава целите и функционирането на пазара на захар, ако регулира цените по начин, който пряко или косвено затруднява производителите на захар да получат цена франко завод поне еднаква на спомената интервенционна цена. Подобно косвено препятствие съществува, когато въпросната държава-членка, без да регулира цените на производствен етап, определя максимални цени на продажба при търговия на едро и дребно на такова ниско ниво, че за производителя се оказва на практика невъзможно да продава на интервенционната цена, тъй като, ако го направи, това би принудило търговците на едро и дребно, ограничени от посочената максимална цена, да продават на загуба.

11. Във всеки случай, националният съд е този, който трябва да реши, като има предвид съображенията, които току-що бяха изложени, дали максималните цени, които са поставени за разглеждане, имат същия ефект, което ги прави несъвместими с разпоредбите на Общността по отношение на захарта.

По втория въпрос

12. С втория въпрос се пита дали член 30 от Договора за ЕИО и член 35 от Регламент № 1009/67, особено забраната срещу прилагане във вътреобщностната търговия на мерки с равностоен на количествените ограничения ефект, забранява определянето на максимални цени, валидни само на територията на една държава-членка.

13. Член 30 от Договора забранява в търговията между държавите-членки всички мерки с равностоен на количествените ограничения ефект и тази забрана е повторена в член 35 от Регламент № 1009/67 относно пазара на захар. За целите на тази забрана е достатъчно, че въпросните мерки вероятно представляват пречка, пряка или косвена, действителна или потенциална, за вноса между държавите-членки. Въпреки че максимална цена, приложима без разлика за местни и вносни стоки, сама по себе си не представлява мярка с равностоен на количествено ограничение ефект, тя все пак може да има такова действие, когато е определена на такова ниво, че продажбата на вносни стоки става, ако не и невъзможна, по-трудна отколкото тази на местните стоки. Във всички случаи максимална цена, доколкото се прилага за вносни стоки, представлява по тази причина мярка с равностоен на количествено ограничение ефект, особено когато е определена на подобно ниско ниво, че като се има предвид общото положение на вносните стоки, в сравнение с това на местните стоки, търговци, които искат да внасят въпросните стоки в съответната държава-членка, могат да направят това само на загуба.

14. Националният съд е този, който решава дали това е така по настоящото дело.

По третия въпрос

15. С третият въпрос се пита дали разпоредбите на Регламент № 1009/67 създават за търговците в Общността лични права, които националните съдилища трябва да защитават, така че националната система от максимални цени да стане неприложима по отношение на тях.

16. Съгласно втория параграф от член 189 от Договора един регламент „е с общо приложение” и „се прилага пряко във всички държави-членки”. Съответно, поради своя характер и функция в системата на източниците на правото на Общността, той създава незабавно ефект и като такъв е в състояние да предостави на страните права, които националните съдилища трябва да защитават. На въпроса следва да се отговори положително.

По съдебните разноси

17. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, Съвета на Европейските общности и правителствата на Великобритания и Италия, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството, по време на наказателното производство, висящо пред Pretore di Padua, последният следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения, Съдът (първи състав) реши:

В отговор на отнесените въпроси до него от Pretore di Padua, с определение от 11 юли 1975 г.,

1) Едностранното определяне от държава-членка на максимални цени за продажба на захар, които са на съответния етап на търговия, е несъвместимо с Регламент № 1009/67, след като застрашава целите и работата на тази организация и по-специално на нейната система от цени.

2) Във всеки случай максимална цена, доколкото се прилага за вносни стоки, представлява мярка с равностоеен на количествено ограничение ефект, особено когато е определена на такова ниско ниво, че като се има предвид общото положение на вносните стоки, в сравнение с това на местните стоки, търговците, които искат да внасят въпросните стоки в съответната държава-членка, могат да направят това само на загуба.

3) Разпоредбите на Регламент № 1009/67, цитирани от националния съд, създават незабавен ефект и като такъв е в състояние да предостави на страните права, които националните съдилища трябва да защитават.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 26 февруари 1976 година.

Подписи